

Veel beloven,
weinig geven,
doet de gek,
in vreugde
leven

Danté Vesuvió

1 ^e druk	2019
2 ^e druk	2021
Titel	Veel beloven, weinig geven, doet de gek in vreugde leven
Auteur	Danté Vesuvió
Drukwerk	Brave New Books

© 2019, Danté Vesuvió

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever of auteur.

Recensies

BlackIndian

De titel van het boek, zegt genoeg.

Het is een makkelijk te lezen, spannend, meeslepend boek.

Peetje

Lees dit boek.!!

Het is een goed en duidelijk geschreven boek..

Moeilijk weg te leggen want je wil weten hoe het afloopt.

Op naar de volgende.!

Stephanie

Goed en spannend verhaal. Als je eraan begint kun je niet meer stoppen.

Hendrik Jan Korterink

Misdaadjournalist

'Is het noodlot, toeval, een samenloop van omstandigheden of is iemand gewoon geboren voor het geluk of ongeluk? De levensverhalen van veel mensen zijn intrigerend, als je ze tot op het bot ontleedt. Maar wie doet dat, wie kan dat? Er zelf een boek over schrijven, dat is een heel ander verhaal. In dit boek neemt de auteur de lezer mee in een enerverende zoektocht.'

Dit boek draag ik op aan mijn vader. Ik heb hem alles gegeven wat ik kon in de tijd dat hij van de artsen maar 2 tot 12 maanden kreeg, het werden er uiteindelijk 32, en dat zegt genoeg. Liefde is het beste medicijn. Mijn laatste belofte aan hem was dit boek te schrijven.

Dus bij deze, pa... dit boek is voor jou,
ik hou van je!

Inhoud

Voorwoord		8
Hoofdstuk I	Dromen	12
Hoofdstuk II	Het begin	18
Hoofdstuk III	De belofte	24
Hoofdstuk IV	Vreemd verzoek	32
Hoofdstuk V	Pa	42
Hoofdstuk VI	Wie is Linsey?	50
Hoofdstuk VII	Opgelicht?!	58
Hoofdstuk VIII	De boekhouder	68
Hoofdstuk IX	Leugenaar!	80
Hoofdstuk X	De bezichtiging	86
Hoofdstuk XI	Mevr. van Drimmelen	94
Hoofdstuk XII	Veel beloven..	100
Hoofdstuk XIII	Pa	108
Hoofdstuk XIV	De verdwijning van de broer(?)	114
Hoofdstuk XV	Zusje	128
Hoofdstuk XVI	Niks	132
Hoofdstuk XVII	Toch?!	140
Hoofdstuk XVIII	Schaakmat	154
Hoofdstuk XIX	Nachtrust	160
Hoofdstuk XX	De ontmaskering	164
Hoofdstuk XXI	Klaar!	174

Voorwoord

Dit boek is tot stand gekomen als een soort therapie. De gebeurtenissen in het boek hebben een dusdanige impact gehad op mijn leven dat het “van-me-af schrijven” de enige remedie was. Alles wat in dit boek staat heeft dan ook echt plaatsgevonden. Mailtjes, Whatsapp berichten, Messenger berichten en al wat dan niet, zijn één op één overgenomen. Het enige wat aangepast is zijn de namen van alle in dit boek beschreven personages. O.a. straatnamen, steden en/of dorpen zijn ook, waar nodig, aangepast. Dit vanwege privacy redenen.

Toen ik begon met schrijven aan dit boek was ik er nog niet uit in welke vorm ik dit zou beschrijven. Zou ik het fictief of non-fictief gaan schrijven of een combinatie van beide. Ik besloot uiteindelijk het geheel non-fictief op te schrijven zodat de inhoud vast zou staan en er geen vraagtekens zouden komen. De enige vraagtekens die ik nog steeds heb zijn aangaande de personen die dit hele boek tot stand hebben laten komen!

Proloog

Denk jezelf eens in.....
wat nou als je de kans van je leven krijgt.....

Die schulden die blijven komen.....
zullen verdwijnen.

Dat huis wat je nooit zou kunnen betalen.....
krijg je.

Die auto die je nooit zou kunnen betalen.....
krijg je.

Die bankrekening die je nooit eens toelacht..... zal gespekt worden
en blijven.

Op het moment dat je dat te horen krijgt zit je er eigenlijk, door tal van oorzaken doorheen. De beloftes die je krijgt zijn geweldig maar hoe moet je reageren? Moet je blij zijn of argwanend? Vertrouw je degene die je dat nieuws komt vertellen en zoek je er niets achter? Ik geloofde het in ieder geval of wilde het zo graag geloven, dat kan ook natuurlijk. Ja... niet op het moment dat het me, in vertrouwen, werd verteld. Later vertelde deze persoon aan meerdere mensen, allemaal bekenden en collega's van ons beiden, dat hij binnenkort vermogend zou zijn, mede-vermogend in ieder geval dus waarom dit niet voor waarheid aannemen? Wat nou, als dit je hele leven op zijn kop kan gaan zetten, in positieve zin, maar, ook in negatieve zin.

Veel beloven, weinig geven, doet de gek in vreugde leven

Hoofdstuk I

Dromen

Zomaar een zondagochtend in het mooie en groene Barneveld. Half negen was de wekker gegaan die dag, maar niemand die zich eraan had gestoord behalve ik. Mijn naam is Danté trouwens. Danté Vesuvió. Ik stond op en gaf mijn vrouw Claire een kus op haar voorhoofd en liet haar nog even lekker slapen. De nacht was weer druk geweest want onze nieuwste aanwinst, de kleine Stefano had regelmatig en vooral luid én met een bepaalde lucht van zich laten horen en ruiken dus. Ik was eindelijk de vader die ik altijd had willen en had moeten zijn en ook voor wat betreft mijn rol als echtgenoot had ik eindelijk mijn rust gevonden. Waar ik vroeger een klootzak van de bovenste plank was en alles neukte wat los en vast zat, alleen maar omdat naar mijn mening mijn toenmalige vrouw me niet begreep, zo anders was ik nu inmiddels de afgelopen jaren. Anders. Wijzer. Ouder. Volwassener. Rustiger. Mijn verleden heeft me genoeg ellende bezorgd door mijn toedoen maar dat interesseerde me toen geen ene reet. Ik leefde mijn eigen leven op de manier zoals ik dat wilde. Totdat ik haar ontmoette, toen werd alles anders, toen verdween de man die ik altijd was of de man die ik nooit was geweest.

De man die ik altijd had moeten zijn dat ben ik nu, inmiddels al een paar jaar.

Nu weet ik hoe het hoort en behandel ik mijn vrouw zoals het hoort. Geen gezeik meer. Ik liet haar lekker slapen en nam een lekkere bak sterke koffie met versgemalen bonen. De aroma van de koffie was door het hele huis te ruiken en ja, daar kwamen nog twee slaperige snuitjes de trap af getrippeld. *“PAPPPPPP, mogen wij ook een bakkie?” “Ja hoor meiden en*

willen jullie alvast ontbijten of doen we dat gezellig zo buiten met z'n allen?"

De televisie stond al aan en de meiden hoorden mij, hun vader, nieteens meer. Ze waren direct in een diepe discussie over de jongens van hun school als ik het goed kon verstaan. Eigenlijk wilde ik het nieteens horen want het blijven natuurlijk voor altijd mijn lieve kleine baby's, mijn onschuldige lieve meisjes die pas zo rond hun 40^e aan een vriendje mogen beginnen. Claire was ook inmiddels wakker geworden en had de kleine Stefano op haar arm meegenomen naar beneden. De geur van verse koffie en versgebakken ontbijtbroodjes hadden haar toch het bed uit gekregen. Ja, zo had ze het zich al die tijd voorgesteld en ik ook.

Na een heerlijke ontspannen ochtendje en een heerlijk, met liefde bereid ontbijt was het hele huis eindelijk echt wakker en deed iedereen alweer waar ze zin in hadden. De meiden hadden inmiddels hun klusjes af en waren met z'n twee op de fiets het dorp in gegaan. Waarheen hoefde ik niet te weten, de verhalen zouden vanzelf wel mijn kant op komen, daar was ik zeker van.

Claire en ik keken dromerig voor ons uit. Na jaren van tegenspoed, bedrog en alle andere narigheid waar we het liever niet meer over willen hebben, leek alles nu eindelijk op zijn plek te zijn gevallen. Samen zaten we op onze zelf aangebouwde veranda van ons droomhuis, aan de achterkant in de tuin hadden we die samen laten plaatsen of, eigenlijk zelf van goedkoop, gebruikt steigerhout gemaakt. De lampionnetjes brandden fel en de muziek kwam uit de luidsprekers. We wisten heel goed hoe we het de afgelopen jaren hadden gehad, slecht, op ieder vlak van een stel hadden we niet de ideale situatie gehad de afgelopen jaren. Waar het gemiddelde stel, net nadat ze "verkering" kregen, zoveel mogelijk samen zijn en genieten van ieder moment, konden wij dat juist weer niet. Dat lag nu gelukkig achter ons en daarom was het genieten van ieder moment wat we nu hadden.

Ja, de ideale situatie, we hadden er zo van gedroomd maar wat duurde het toch lang. Hadden we overal wel goed aan gedaan? Ja, aan elkaar hoefden we niet te twijfelen, dat zat wel goed, we gingen voor elkaar door het vuur en hadden alles voor elkaar over. We hadden dit geluuksmoment samen wel al eerder even, heel even, mogen proeven in de paar maanden dat we al samen in een huisje van elkaar hadden kunnen genieten maar toch, iets veranderde waardoor we niet twijfelde dat dat weer terug zou komen.

Heerlijk genoten we nu van dit inmiddels onbezorgde leventje. Samen waren we ook inmiddels een gezin begonnen waardoor het totaal aantal kinderen van mij, Danté inmiddels op drie was gekomen maar, nu, eindelijk na eerst twee heerlijk mooie en vooral lieve dochters te hebben mogen krijgen, nu dan eindelijk een jongen. Of we daar in dit inmiddels gender neutrale Nederland nog wel trots op mochten zijn....nou...ECHT WEL haha. Ik genoot er van en zag het al helemaal voor me dat ik nu ook eindelijk langs de kant van een voetbalveld zou kunnen staan, schreeuwen, maar vooral genieten van die kleine. Dat was toekomstmuziek. Voorlopig was de kleine jongen, mijn naamdrager, pas 3 maanden oud dus het voetballen zou nog even moeten wachten. Ja papa zag het al helemaal voor zich. Mama Claire genoot ook zichtbaar, ze was zelf altijd het type geweest dat boomhutten bouwde en op stap ging met de jongens om kattenkwaad uit te halen en om te voetballen, ja ook dat, gelukkig. Dat kon vroeger gelukkig nog gewoon.

Waar we nu woonden, ver weg van onze familie en voormalige vrienden was het zo groen, zo schoon maar vooral gezellig dat ook mijn twee andere oogappeltjes, iedere keer weer genoten van het "bij hun papa zijn". Ook waren de meiden dol op hun oudere vriendin Claire. Ja, daar had ik wel voor gezorgd. Het woordje "Stiefmoeder" daar had ik zo een teringhekel aan! Vriendin! Zo hoorde het te zijn, al betekende het natuurlijk niet dat ze niet zo nu en dan corrigerend gezien, af en toe naar haar moesten luisteren maar dat had met gezag te maken en

wederzijds respect.

Stiefmoeder heeft iets boosaardigs en komt uit sprookjes. De boosaardige stiefmoeder die slecht is voor de kinderen van de partner. Nee, dat woord bestaat niet en mag dan ook nooit uitgesproken worden. De meiden hebben maar 1 moeder en dat is mama, moeder. Rot op met je stief-dit en stief-dat. Maar dat is mijn mening. Zo kijkt iedereen daar anders tegenaan. De meiden zijn altijd bezig, praten over wat meiden van die leeftijd bezighouden en soms zijn ze ergens op een naastgelegen veldje te vinden waar ze wat dan ook aan het doen waren. Als ze in de keuken staan dan zijn het beiden keukenprinsesjes die als goede vriendinnen genieten van iedere seconde die ze nu onbezorgd bij papa konden zijn. Lois en Lana zijn twee heerlijke tieners inmiddels van 15 jaar oud maar puberen, ja, dat doen ze ook wel maar het zijn vooral 2 heerlijke jonge meiden die gewoon lekker genieten van het samenzijn met hun papa waar ze, nu ze zelf met de trein konden en mochten gaan, nog veel vaker komen dan die ellendige korte weekenden die ze jarenlang voor lief hebben moeten nemen. Nee, het was nu feest, zo erg zelfs dat de meiden er serieus over nadachten om definitief bij papa te gaan wonen. Ja, dat had ik ook bereikt met alle liefde die ik al die jaren aan ze had gegeven. Niets ten nadele van hun moeder want die hield ook onsterfelijk veel van onze dochters maar de liefde voor hun vader was iets wat boven alles uitsteeg en ik was echt nooit de makkelijkste geweest, nee, dat absoluut niet. Ook de meiden hebben veel moeten meemaken door datgene wat ik heb mee moeten maken al dan niet door mijn eigen toedoen.

Als ik er toch over nadenk hoe het ooit is geweest, nou nou, daar gaat niemand vrolijk van worden, nee, echt niemand maar ja, het valt niet te ontkennen wat er allemaal de afgelopen jaren gebeurt is door die twee ellendelingen! Ach ach ach, ik weet het nog als de dag van gister maar dat komt ook denk ik omdat het nog vers in mijn geheugen zit.

Waar moeten we beginnen in dit verhaal wat absoluut (n)ergens naartoe gaat? Moeten we naar het moment toe dat ik plotseling voor mijn beide ouders moest, of wilde zorgen? De diverse medische verrassingen, om het maar een naam te geven. Of moet ik naar het moment dat wij die zogenaamde belofte kregen? Nog mooier dan het winnen van de staatsloterij? Het was teveel om op te noemen maar één ding staat vast, in een korte periode gebeurde er veel in ons leven, zóveel dat er ook heel veel mensen de dupe van zijn geworden. Ik zal het mezelf ook niet vergeven dat ik me zo met hun heb ingelaten. Verblind door hebzucht, die ene fucking keer dat ik ook eens aan mezelf en daardoor aan anderen dacht. Die ene keer dat ik dacht dat mijn goedheid ervoor zou zorgen dat iedereen die ik lief had het meteen beter zou hebben. Om hier bij stil te blijven staan zouden we terug moeten gaan in de tijd maar dat is ook vaak de bedoeling wel als je het hebt over wat er gebeurt is.

De belofte van een goede vriend en zijn, op dat moment, aanstaande, zorgde ervoor dat wij, Danté en Claire een knoop doorhakten en het leven zouden leven wat wij, de 4 jaar daarop, zouden leven. Los van elkaar. Elkaar gemiddeld éénmaal per week kunnen zien maar dan nog, we lieten elkaar niet los en wisten dat de goedheid die we beiden in ons hadden ons zou brengen naar datgene wat we eigenlijk gewoon verdienden. Het zou echter anders lopen dan gedacht. Potverdomme nou! Kan er ook nog steeds boos om worden maar dat heeft geen zin.

We moeten hiervoor terug naar vele jaren daarvoor toen een van de hoofdpersonen in dit verhaal van list en bedrog nog gewoon werkte bij hetzelfde bedrijf.

Waar, dat maakt niks uit, maar om toch wat weg te geven, ik was jarenlang met veiligheid en mensen bezig. Dit is ook waar het mis zou gaan lopen, dat moment, 14 oktober 2011, daar ging het mis, zo rond de klok van half acht in de ochtend.

Wilde ik het daar nog over hebben? Nee, eigenlijk niet. Het is te pijnlijk en brengt veel boosheid, bitterheid misschien zelfs wel terug. Boosheid op zich misschien nog wel het meest. Wat hebben we ons in hun vergist.

Maar dat lag ver achter ons. Het gaat om het nu, niet om het verleden. Samen zaten we te genieten en zijn inmiddels zelfs getrouwd. Claire en Danté Vesuvió, staat er netjes op het zelfgemaakte naamplaatje, zeg maar naambord, van 1m bij 1m, aan de gevel van onze mooie woning. Geen villa of boerderij maar een keurige hoekwoning in het Gelderse dorpje Barneveld. Heerlijk genieten van de rust in een natuurrijke omgeving, omgeven door rust en groen, veel groen. Ja, we hadden het voor elkaar en niets zou ons nog gek kunnen maken.

Als je nooit liegt, hoef je minder te onthouden

Hoofdstuk II

Het begin

Dit is dus mijn verhaal. Mijn verhaal. Ik ben een totale niemand in een wereld waar zoveel fout gaat maar gelukkig ook goed. Waarom is mijn verhaal dan zo bijzonder? Ik denk omdat niet iedereen alles ondergaat in het leven. Niet iedereen wordt uitgedaagd en bij veel mensen lijkt altijd alles als vanzelf te gaan. Ik heb dat moment ook een tijdje mogen geloven. Daar is dit verhaal uit geboren. Een verhaal wat te goed was om niets mee te doen of misschien moest ik juist iets met dit verhaal. Misschien wilde ik dat dit openbaar zou worden. Openbaar onder een andere naam, dat dan weer wel. Zoals ik zei, niemand is bijzonder, iedereen maakt van alles mee maar gelukkig maken we niet allemaal hetzelfde mee. Hierbij mijn verhaal. Ik was wel iemand. Nouja, op mijn vakgebied dan.

Op het moment dat alles nog beloofd moest gaan worden was ik een jongen, een man eigenlijk, die veel aan mijn hoofd had, problemen mag je het nauwelijks noemen. Ik had het mezelf, onder andere in het verleden, gewoon niet erg makkelijk gemaakt en daar betaalde ik, jaren later nog steeds de prijs voor, de hoofdprijs. Het is een opeenstapeling van zaken uit het verleden die in het heden helaas nog steeds bestaan.

Relationele problemen met daaraan hangende financiële problemen, advocaten etc, nee, je kan wel zeggen dat ik, ondanks dat ik ook absoluut dingen heb gedaan die niet netjes waren, met de brokken bleef zitten en het me niet makkelijk werd gemaakt door onder andere de belastingdienst en woningbouwcorporaties om mijn leven weer op te pakken en door te gaan.

Hoe hard ik verdomme ook mijn best bleef doen, hoe vaak ik ook overeind bleef krabbelen, het maakte geen ene reet uit. Steeds vond iets in mijn leven wel weer een manier om me weer tegen de vlakke te krijgen. Alsof je in een achtbaan zit die van het ene pretpark naar

het andere pretpark ging, de zomer werd herfst, de herfst werd winter en de winter werd lente. Ik zag wat dat betreft echt zo vaak de zon weer opkomen en de andere dag lag er bij wijze van spreken weer sneeuw op de grond. Die regenboog met die pot met goud, nee, die zou mij nooit weten te vinden en andersom zou dat ook nooit het geval zijn, tot die dag in 2011.....

Samen met wat collega's van het bedrijf waar ik voor werkte stond ik, namens en gekleed in de kleuren en het logo van, een vakbond, te flyeren om op die manier extra leden binnen te halen. Ja behalve dat ik werkzaam was als lid van de ondernemingsraad, was ik ook nog actief voor een vakbond om op die manier zoveel mogelijk collega's te kunnen helpen op zakelijk gebied maar daardoor ook op privégebied. Je medemens, mede-collega kunnen helpen, op wat voor manier dan ook dat is toch het mooiste wat er is, ja, zo denk ik er vaak over. Niet alleen ik natuurlijk maar laten we nou eerlijk zijn, je gaat toch met een voldaan gevoel naar je werk als je weet dat je je mede-collega hebt kunnen helpen of gewoon een luisterend oor bent geweest. De maatschappij is al hard genoeg voor iedereen, het zit in de kleine dingen van het leven. Luisteren zonder terug te praten, een blik in de ogen van je collega of wie dan ook waardoor je een gevoel van waardering geeft of gewoon een blijk van vertrouwen krijgt omdat jij degene bent die wél naar diegene hebt willen luisteren. Noem het maar op. Al was het bij een gesprek aanwezig zijn en jij degene was die als toehoorder aanwezig was. Alleen al aanwezig zijn waardoor het gesprek een net even andere kant op gaat ineens. Je maakt mensen sterker daardoor. Ja, dat is zo mooi en zo dankbaar om te doen, al doe je dat 99% van de tijd in je eigenste privétijd. Maakt niet uit.

Geweldig en dankbaar werk dus en ik ben er altijd trots op geweest. Het heeft er zelfs voor gezorgd dat ik tot driemaal toe op mijn werkgebied, met overgrote meerderheid gekozen werd om mee te mogen praten over en, uit monde van, ongeveer 1000 collega's door deel te blijven nemen aan de ondernemingsraad. Maar goed, ik wijk weer een beetje af, ik ga terug naar die dag in 2011.